

Titel: Kapitel III.

Citation: "Kapitel III.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e41384/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

andendelige, som gjælde for Sagens Behandling ved Landretten i første Instans, se § 400. Etsfølgelig maa denne nye Forhandling begynde sig paa det samme Grundlag som den tidligere; om Forandringer i Anklagen ere tilstedeliggende, maa bedømmes efter § 267 Nr. 2. Men dernæst ligger det i de ogsaa her andendelige Grundfætninger, som § 391 udtaler, at der, naar den Sigtede alene har paaanført, ikke kan idømmes ham en strengere Straf ved Landretten, end den ved Underretten idømte (jfr. det tyfte Udkast § 319), hvorimod omvendt efter den i § 391 Nr. 2 indeholdte Grundfætning Dommen kan blive gunstigere for den Sigtede, naagt han ikke har paaanført, se herom § 400 i Slutningen. Noget nærmere Bestemmelser med Hensyn til den nye Forhandling af Sagen, som bliver Folge af den i § 400 ommeldte Paaanke, indeholde §§ 401—405. Hvad enten det er Anklageren eller den Sigtede, der paaanfør, maa Initiativet til den nye Forhandling tages af Anklageren, der maa indlevere Anklagekrift med Bevisfortegnelse, jfr. § 247 og § 250. Hertil maa da Rettiens Formand give ham en Frist, der har lignende Betydning som den i § 245 ommeldte Frist, med de af Forholdets Natur følgende Forandringer i Virkingen som § 401 angiver. Med de Skrift, som skulle indlede den nye Forhandling, blive isærligt her at forbinde de mulige Paastande om Paaankens Afvisning. Har den Sigtede paaanført, maa Anklagerens Paastand om Atkens Afvisning fremsættes inden den samme Frist, som er givet ham til at fremkomme med Anklagekrift. Naar Anklagekriftet er indkommet, sker der fornøden Meddelelse til den Sigtede, jfr. § 252, og der fastsættes en Frist for ham, med væsentlig lignende Betydning, som den i § 253 ommeldte Frist, hvorom det nærmere i § 402 Nr. 1—5. Ved Nr. 2 og 3 bemærkes, at der ikke bliver Spørgsmaal om Forprovelse af Beviserne, allerede fordi her er Spørgsmaal om Underrettsager. Kun de i § 251 nævnte Grunde kan der altsaa være Spørgsmaal om at gjøre gjældende for at undgaa den nye Forhandling; men af disse blive de i

§ 251 Nr. 2 og 3, nævnte Grunde uden Anvendelse (jfr. § 402 Nr. 1), og om de i § 251 Nr. 4—6 nævnte Grunde kan der kun blive Tale, naar Anklageren har paaanført en fristende Dom, da en domfældende Dom ikke under Paaanke af denne Art bør kunne ophæves uden Hovedforhandling (ved Kjendelse). Kun den i § 251 Nr. 1 nævnte Grund kan i alle Tilfælde gjøres gjældende, idet Virkingen af dens Anvendelse bliver den samme som af Undladelse af at fremkomme med Anklagekrift, se § 403. § 404 udtaler den Grundfætning, at der maa finde en selvstændig ny Bevisførelse Sted under Hovedforhandlingen. Medens den i Paragrafens første Stykke indeholdte Lempelse af Rundlighedsprincippet ikke i Virkeligheden gaar videre, end der tilhædes ved en Hovedforhandling i første Instans, er der derimod ved § 404 2det Stykke hjemlet Retten Beføjelse til en videregaaende Undtagelse, der vistnok kunde blive betænkelig, naar der gjorde for rundelig Brug af den, men som en kun undtagelsesvis anvendt Beføjelse anbefales af praktiske Hensyn. Ved Spørgsmaalet om Virkingen af den Sigtedes Udeblivelse kommer ved denne Art af Paaanke i Betragtning, at den Sigtedes personlige Nærværelse ordenligvis er nødvendig. Denne Paaanke kan altsaa ikke gennemføres, naar den Sigtede udebliver, men Paaanken er efter Omstændighederne at anse for fratalden, eller Sagen maa afsættes, eller endelig Paaanken indskrænkes til den Art Anke, som ommeldes i § 399, alt efter de nærmere Regler i § 405. Ved § 406 i Slutningen jøvnføres § 50.

Kapitel III.

Om Bepæring til højere Ret.

De foregaaende Kapitler handle om Paaanke af Domme. Men ogsaa mod Rettiens Kjendelser og andre Beslutninger i Strafferetsplejen maa der i Reglen gives Rettsmidler. Om adskillige Kjendelser og Beslutninger gjælder det vel, at de kun kunne paaankes i Forbindelse med Dommen og efter de om

denne Paaanke gjældende Regler. Dette gjælder imidlertid for det Første kun om den dømmende Ret, ikke om Undersøgelssdommeren, hvis Virksomhed ikke staar i nogen formel Forbindelse med Domsagen, og det kan dernæst heller ikke ubetinget gjælde om den dømmende Ret. Det særegne Retsmiddel, der da finder Anvendelse, er i Udskæft kaldt Besværing, den samme Benævnelser, som er valgt i Udskæft om den borgerlige Retspleje.

De nærmere Bestemmelser om dette Retsmiddel falde naturlig i to Afsnit, som § 407 antyder.

I.

Om Besværing mod Undersøgelssdommerens Kjendelse og Beslutning.

Den almindelige af Forholdets Natur følgende Regel, at Besværing er hjemlet mod Undersøgelssdommerens Handlinger og Udtalelser, og at Besværingretten tilkommer enhver Part eller Kredtmand, som antager sin Ret krænktes, udtaler § 408. Det forudsættes naturligvis herved, at det er i Undersøgelssdommerens Beslutning, at Retskrænkelsen ligger; foretager han en Handling ifølge Paalæg af Landretten, er det mod dennes Beslutning, at Besværingen maa rettes, jfr. Afsnit II i dette Kapitel. Ved det Spørgsmaal, om Besværing strax kan finde Sted mod Beslutninger af Dommeren, der gaa ud paa, at Roget skal foretages, kommer det i Betragtning, at Dømedet ordentligvis forbyder at tillægge Paaanken Virkning til at hindre Fuldbgyrdelsen, i al Fald i Kraft af Lovens selv, se § 412. Men under denne Forudsætning er der ingen Grund til at udskyde det Tidspunkt, da Besværingen kan ske, f. Ex. naar en egentlig Forundersøgelse finder Sted, indtil denne er sluttet. En forholende Indskydelse paa Undersøgelsen undgaaes ved Ordningen af Retsmidlet efter Skriftlighedsgrundsætningen, og navnlig ved Reglen i § 413. Paa den anden Side er der i disse Tilfælde, hvor Besværingen ikke har suspensiv Virkning, ingen Grund til at sætte en saa kort Besværingstid som under den modfattede Forudsætning.

Flere Love hende endogjaa i disse Tilfælde aldeles ingen Frist. Dette synes dog ikke anbefalelsesværdigt; men Fristen kan sættes saa rummeligt, som § 409 har gjort (4 Uger). Der gives imidlertid Tilfælde, hvor Besværingen kan og bør hindre Fuldbgyrdelsen. I disse Tilfælde maa Besværingen ske inden en kort Frist, hvilken Udskæft her som ved Paaanke har sat til 3 Dage, med Afgang til Dyrejning efter Reglerne i § 379, se § 409. De Beslutninger, om hvilke det Anførte gjælder, nævnes i § 409. Det bemærkes herved, at Beslutningen om en fængslet Sigtets Løsladelse ikke hører til dem, hvis Udførelse kan standse ved Besværing. Eigeaalet som Anklageren ved Besværing kan epnaa en forelsbig Fængsling mod Dommerens Kjendelse, ligesaalet kan han standse Løsladelsen ved Besværing. Denne Sætning er nu i Reglen anerkendt. Reglen i § 410 tilføjes af Forholdets Natur, da de her nævnte Kjendelser ere afgjorte over en Udeblivende og efter Udskæfts Ordning ikke ere endelige.

Reglerne om Besværingens procesuelle Behandling findes i § 411 samt §§ 413 og 414. Dømedet er at gjøre en let og hurtig Afgjorelse mulig. Sagens Afgrøelse ere ordentligvis tilstrækkelig Grundlag for Afgjorelsen, som prøver Beslutningen uden Indskrænkning, efter Grundsætningerne om egentlig Appel, se § 414 3die Stykke. Om mundtlig Forhandling skal finde Sted, har Udskæft overladt Besværingsskinstansen at bestemme. En Frist er givet, inden hvilken den, der besværer sig, og Modparten kunne fremkomme med skriftlige Udtalelser om Spørgsmaalet. I Reglen er det Landretten, til hvilken Besværingen gaar, jfr. imidlertid § 14 1ste Stykke. Overligere Besværing fra Landretten finder kun Sted, naar det af særegne Grunde tilstedes, se § 415.

II.

Om Besværing mod den dømmende Rets Kjendelser og Beslutninger.

Ikke mod alle Kjendelser og Beslutninger af den dømmende Ret gives der et Retsmiddel. Blot af de Beslutninger, der ved-